

Entrevista amb Pep Espelt

Director i fundador de Konvent

Aida Morales

Konvent. Hi ha molta gent que ho coneix, però la primera pregunta és gairebé obligada. Quina seria la carta de presentació del projecte?

Konvent no és un centre d'art contemporani, ni és un museu. És un espai on conflueixen persones que tenen inquietuds artístiques.

És un error, doncs, descriure'l com a això?

És un error si busques les connotacions negatives. Però en cap cas és un centre d'art contemporani amb aquests esquemes. És com jugar a tennis. Saps que hi ha una xarxa i una pista, però Konvent no té aquesta infraestructura. Per això diem que no és un centre d'art contemporani, però sí que és un espai on es parla de cultura.

Es parla de cultura, cert, però d'una cultura diferent.

Sí, és cert que no es parla de la cultura clàssica, però en cap moment està fet expressament. Konvent comença el 2014 perquè els artistes que no tenien cabuda en espais institucionals, en museus i galeries, i llavors va començar. Ara, potser, Konvent ja s'ha fet la seva personalitat, la d'estar desencaixat. Potser els nostres criteris són els que van una mica contracorrent.

Això és Konvent? S'ha d'entendre des del que no és?

Potser. És com quan et plantejes què vols a la vida, i saps què no vols i potser no el que vols.

FOTO JORDI PLANA

I Konvent, sap el que vol?

No ho sabrà mai, perquè això és el que per a mi dona vida a l'art. Aquest és el puto abisme, aquest sacsejar. Si ho tenim tot establert, d'acord, ens donarà un producte. Però si no, sortirà de nosaltres. Tot té una part negativa i una part positiva. La positiva és que surten coses bones, i la negativa és que a vegades no saps on pares. I Konvent mai sap si podrà programar d'aquí a tres mesos perquè no sabem si hi serem. I això encara passa, que podem tenir una línia mental d'un any, però sempre hem tingut al cap que no sabem si d'aquí tres setmanes hi serem o no. En si, a la vida tens una feina, una estabilitat, una

parella, uns estudis, un camí net, però en la cultura no hi veig la raó.

Per què no hi veus la raó? S'està vivint un canvi de paradigma? Es pot entendre paradigma com un espai visionari?

La societat està vivint un canvi de paradigma, sí, però dir-nos visionaris és massa ambiciós. Però per les casualitats, aquí s'acaben programant coses que no sabem si interessaran, però que acaben interessant. L'art ha de ser viu i proper, i això és un canvi de paradigma. Els artistes surten d'aquí enamorats, i l'art es transforma. És com ho va fer el museu de la Universitat de Mèxic, que no

tenia gent i va començar a fer exposicions al carrer. Llavors la gent va començar a entrar. Hi ha un canvi de paradigma i és general.

Konvent com neix i com evoluciona?

Jo volia fer una exposició, i no estava d'acord amb els cànons expositius que hi havia en aquell moment i que encara hi són. És el preu de l'art. Per això vaig començar a fer una espècie de museu, però no per anar contra ningú, sinó per mostrar un altre camí possible.

Un projecte inimaginable en aquell moment?

Sí, i ha crescut, però amb una evolució lenta. L'he viscut, aquesta evolució, amb la constància de mesos i mesos d'estar sol. D'això,

«Konvent ha bombardejat el Berguedà amb milers de propostes que mai haguessin passat per aquí»

a començar a estar acompanyat, a començar a fer-hi un restaurant, i a començar a lluitar contra una realitat que són unes normatives que això ha estat, potser, el conflicte real i el més bèstia que hi ha. I que està bé que ens passi perquè, si estem sacsejant les nostres vides, doncs també les normatives. I està bé que siguem nosaltres mateixos el far per canviar-les.

Malgrat no tenir un futur establert, ara el projecte cap a on va?
Cap a la implicació del territori.

I això què vol dir?

Que cada vegada està més arrelat i cada vegada ho coneix més gent. Per tant, has d'ensenyar la teva bandera que, en aquest cas, és el Berguedà. Són aquestes naus abandonades, aquest ADN que podem tenir a dins. I això és important perquè m'he sentit molt sol a escala institucional, tot i que estem fora de les institucions. Però demostra que el Berguedà sempre ha estat patint. I el problema és que penso que no s'hi posa el coll, pel territori, que sempre estem tendint a acomiadar-nos de coses, del tèxtil, del carbó, de les carreteres, de les naus, i això m'agradaria que en l'àmbit polític o de la societat els hi entrés el cuc al cap. Realment, ho estem fent bé?

Però aquí estàs parlant de molt més que de Konvent. Parles de patrimoni...

Sí, és el vincle que se'ns ha donat sense voler. Hem passat a ser un lloc on passen coses culturals, a recuperar tot un edifici. I de cara a la galeria és més fàcil enfonsar aquesta idea que venir i estendre'ns la mà. Hi ha èpoques en què potser ets més passota i altres en què surts del Berguedà i veus espais per on tothom lluita. I aquí veus que hi ha gent que lluita, però no saps quin és el grau. I això mai ens farà atractius com a comarca.

Per tant, sí que és un projecte ambiciós. De fet, ho és, i molt.
Bé, voldríem que totes les naus que envolten el Konvent fossin espais aprofitats. Han passat 25

anys des que van tancar, i l'únic que es va fer és, amb majúscules, RES. Això, o tocar els ous. Després de 25 anys d'estar abandonat, no podem venir amb excuses o frases com «hi ha unes normatives». Si tens càncer i no fas res, en 25 anys seràs mort. I això s'està gangrenant amb els polítics que han passat, passen i passaran. I això, 25 anys després, fa que t'enrabiïs i, en el nostre cas, busquis sortides positives, perquè quan vas fora, veus que la gent et coneix, t'aprecia i t'estima.

«Konvent ja s'ha fet la seva personalitat, la d'estar desencaixat»

Més enllà de patrimoni, Konvent també és un espai obert i de creació.

Sí, és un laboratori, però un laboratori a nivell personal. El que em sorprèn molt, és que la gent digui que aquí se sent lliure. Si per mi, hauria de ser normal, aquesta llibertat. Vull dir que no fem cap esforç, i aquest punt natural és el més interessant del Konvent. La naturalitat que fa que neixi la cultura, la família i tot.

Una proposta que centra l'atenció de gent d'arreu del món.

El boca orella fa que hi hagi molta gent que vulgui venir. Quan un espai creatiu i arquitectònic desentona, fa que la gent vulgui conèixer-lo. I clar, aquí el Konvent, el bèstia és que no tenim pressupost, no tenim una línia o en tenim moltes. Però en el fons, això és el més interessant. Ha vingut gent amb noms coneguts, altres que no, persones de Dinamarca, Nova York, Londres, Alemanya, Miami i propostes d'arreu del món que, no sé per què, volen venir. I ara, Konvent encara vol ser més viu.

Quin serà el projecte pel 2018?

No serà un any gaire expositiu, però sí que serà un any de pensament i per veure què passarà dins. Més que de cara a la galeria, que omple molt perquè és més mediàtic, a vegades t'has de cargolar una mica i mirar-te a tu. I aquest és el que cal ara: parar, mirar i veure

FOTO JORDI PLANA

què ha passat en aquests 15 anys. Pares i penses: i ara què vols?

Què creus que està aportant Konvent avui dia al Berguedà?

A escala propera, no deixem de ser un país tradicional, i ficar segons quin tipus de proposta que et desmarca de la teva quotidianitat genera por i estranyesa. Però com que Konvent ho expliquem d'una manera molt agradable, fa que sí que tinguis amants. Però tampoc pots anar a obligar la gent que vingui i entengui les coses que no estan establertes. Al Berguedà ha marcat un abans i un després del que estàvem acostumats. Konvent ha bombardejat el Berguedà i ha portat milers de propostes que mai haguessin passat per aquí.

I a Catalunya?

Aporta un llenguatge, un tot és possible a escala cultural. I no estem parlant de què ensenyar, sinó de cultura en si, de filosofia. Konvent marca una línia d'espai on s'està còmode, on hi podies menjar, on es pot aprendre molt i, per mi, un museu del segle XXI.

Una manera de conèixer Konvent és posar els peus a Konvent?

Sí, absolutament, sí. I molts s'enamorarien, com ha passat amb tanta altra gent.

Però Konvent no es deslliura de la polèmica. Va passar amb

la vessant gastronòmica, per exemple.

Sí, perquè la comoditat et porta a la normalitat. I a la que surts d'aquest punt, ja estàs marcant normatives, i això s'aplica a nivell sexual, normatiu o polític o, fins i tot, decoratiu. I al sortir d'aquests marges més continguts, estàs fent una riuada, i la riuada és polèmica.

I què diríeu a la gent que no se sent còmode?

No se li pot dir res, és un respecte absolut. Tothom ha de tenir la seva opinió, però sí que demano que no hi hagi prejudicis. Si algú es vol ficar un tatuatge a la cara, és el seu problema. I potser en pobles petits és el que passa, que ens han titllat de sectaris. Però això és ridícul, és la paraula més ridícula que he sentit mai. Justament, si alguna cosa té Konvent, és que té les portes obertes.

Obertes fins on i fins quan?

Mai sé si estem en una època dolça o en una època de tancament. No ho he sabut mai, i això és el més bèstia, però des del primer any, quan vam obrir les portes ja era una bogeria. Ara l'època dolça és en l'àmbit familiar, de la gent que estem aquí. Però Konvent és un fill que s'ha fet gran per si sol, ja no necessita rodets a la bicicleta.

Aida Morales